

zanj se je bala kraljica mati, zanj se je krčilo v kraljevini sleherno vdano srce. Mati mu je napisala ta-le list: »Umevam tvojo bol, moj sin, in žalujem s teboj. Tudi jaz sem imela otroka edinca, ki sem ga izgubila. Kdo ve, ali je bilo meni ondaj težje kot danes tebi. Res imam danes vnovič svojega otroka — a doklej? Premagaj svojo bol! Brez žrtve ni zmage. Verjemi, da trpimo vsi s teboj. Ta zavest ti bodi tolažilo.«

In polagoma se je vračalo v kraljevsko obitelj mirnejše življenje, zadovoljstvo in sreča. Z najoddaljenejših strani širne domovine so kazali državljani na dvor: Glejte, kako ljubko gnezdece si je spletel naš kralj, naš Milozvan!

(Konec prihodnjič.)

Ptiček in zarja.

*Pa zarjo en ptiček šegavo pobara,
če res — kar trde — je še mlada kot cvet?
Pokara ga zarja, odvrne, da stara
več tisoč že dolgih, neskončnih je let.*

*In čudi se ptiček: »Da brcne te kural!
Kako pa, da svež je tvoj čar in tvoj kras,
čeprav si že stara, prastara babura?
Ha, morda poslikan le tvoj je obraz?«*

*Pokara ga zarja: »Poredni capinček,
kako si navihan!« ... Pristavi smejoč:
»No, koliko star si pa ti, frkolinček,
ko skoraj še gol si? — En dan, eno noč?«*

*A ptiček kar naglo jo z grička popiha,
ker skoraj ga v srčku je majčkeno sram.
»I, kaj bi ji pravil, kaj star sem,« zakiha,
»ko tega jaz sam še ne vem in ne znam!«*

Miroslav Kunčič.

Jesenska pesem.

*Zaspano, medlo sije solnce ...
Na tleh leži rumeno listje,
v vrheh ječi jesenski veter.*

*Poljane puste so in prazne,
po rebrih je obrano drevje;
pokojno, tiho je povsod ...*

Lado Jeršič.

